

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Θυμάμαι μιά ιστορία που μ' ἔκανε νὰ γελάσω μὲ τὴν καρδιά μου. Τὴν ἄκουσα πέρυσι τὸ φθινόπωρο στὸ σπίτι τοῦ Λουσιέν Μπαρμπαροῦ. Εἶχαμε μαζευτῆ ἐκεῖ πέρα μερικοὶ φίλοι καὶ φλυαρούσαμε, πίνοντας τὰ ἐκλεκτὰ κοκτέιγ ποὺ μᾶς ἔτοιμαζε μὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστη ἐπιδεξιότητα ἡ χαριτωμένη γυναῖκα τοῦ φίλου μας. Τὸ φθινόπωρο τότε ἦταν κρύο καὶ προμηνοῦσε μεγάλα χιόνια. Στὸ τζάκι λοιπὸν ἔκαιγαν ἔνα σωρὸ κούτσουρα ποὺ εὐώδιαζαν μὲ τὴν αυρωδιὰ τοῦ ἔλατου τὸ μεγάλο καὶ μισοσκότεινο δωμάτιο. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πώς βρισκόμαστε στὸ βάθος μιᾶς ἐπαρχίας, ἐκεῖ κάτω στὴ Νορμανδία κι' ὅχι στὸ τρελλὸν πολυθύρυσθο Πατρίσιο.

— Τί νὰ σου πῶ, ἔκανα σὲ μιὰ στιγμή, αὐτὸ τὸ σπίτι σου, φίλε μου Μπαρμπαροῦ, εἶνε τόσο ὄμορφο, τόσο συμπαθητικό!... Μὰ δὲν σου κρύω πώς τὸ βρίσκω λιγάκι παληό... Να, αὐτὸ τὸ παμπάλαιο τζάκι, αὐτὰ τὰ τρίφωτα, μὲ τὰ κεριὰ στὸ τραπέζι, αὐτὰ τὰ γερά καὶ βαρειά ἀρχοντικὰ ἐπιπλα, μοῦ θυμίζουν τὰ παληὰ σπίτια ποὺ βλέπουμε στὸ θέατρο... Ἀλήθεια, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς καταχωρίς τὰ ζῆς χωρὶς ἡλεκτρικὸ φῶς... χωρὶς καλοριφέρ... πειὰ ἀπαραίτητο. Ἐγὼ, σου ἔξομολογοῦμαι, δὲν θὰ μπούσα νὰ ζήσω χωρὶς αὐτὸ οὔτε μιὰ στιγμή!...

Ο Μπαρμπαροῦ μᾶς κύτταξε δλους μ' ἔνα παράξενο κέρωνικό βλέμμα κι' ἔπειτα γύρισε τὸ κεφάλι πρὸς τὴ γυναῖκα του. Ἀμέσως μόλις συναντήθηκαν ἡ ματιές τους ξέπασαν ξαφνικὰ κ' οἱ δυό τους σὲ κάτι σαρκαστικὰ γέλια, μετελείωτα, ποὺ μᾶς παραξένεψαν.

— Πάει, τρελλάθηκαν οἱ κακόμοιροι... ψιθύρισα σαστιμένος.

— "Οχι, όχι! φώναξε ὁ Μπαρμπαροῦ, γελῶντας ἀκόμη. Δὲν τρελλάθηκαμε... Ἀπλῶς γε. Κάμε, γιατὶ φαίνεται καθαρὰ πώς δὲν κάθησες ποτὲ σου σ' ἔνα ἡλεκτρικὸ σπίτι!..."

— Δηλαδή;

— "Ε, νὰ, δηλαδὴ ἔγω κάθησα σὲ τέτοιο σπίτι, δταν εἶχα τὶς ίδεες ποὺ ἔχεις τώρα κι' ἔσυ. Κι' ἔγω, φίλοι μου, ἀγαποῦνσα τότε μὲ πάθος τὸ μοντέρνο «κομφόρ»... Λιγο καιρὸ λοιπὸν μετὰ τὸ γάμο μου, ἀνοιξε, ἀν θυμάστε, ἔκείνη ἡ περίφημη ἡλεκτρικὴ Ἔκθεσις. Σ' αὐτὴν ἀκριθῶς, ἡ γυναῖκα μου κι' ἔγω εἶδαμε τὸ ἡλεκτρικὸ σπίτι... Ἐνα μοντέρνο σπίτι, μὲ τὴν τελευταία λέξι τοῦ «κομφόρ»... Ἡ τὸν κάτασπρο καὶ «λαβάμπλ» σὰν ἔνα μαντλάκι τῆς τσέπης. Περιέργοι, κάναμε ἀμέσως δλο τὸ γύρο του, μαζὺ μὲ τὸν ἔφευρέτη του, ἔναν μεγαλοφυὰ ἀρχιτέκτονα παύμας ἔδινε διαρκῶς ἔνα σωρὸ ἔγγησις:

— Αὐτὸ ἔδω εἶνε τὸ σαλόνι, μᾶς ἔλεγε. Ἡ πολυθύρων του, δπως βλέπετε, εἶνε ἡ πιὸ ἀναπαυτικὲς ἀπ' δλες. Μόλις πατήσετε αὐτὸ ἔδω τὸ κουμπὶ, ἡ ταπετσαρία τους ζεστάνεται σιγά - σιγά καὶ τυλίγει τὸ πρόσωπο ποὺ κάθεται στὴν πολυθύρων μὲ μιὰ γλυκειὰ κι' εύ-

χάριστη θερμότητα. Εἶνε πολὺ «κόμοδο» γιὰ τὸ χειμῶνα. Τὸ καλοκαΐρι ξεφορτώνουμαι ἔτσι τοὺς δχληροὺς ἐπισκέπτες: «Παρακαλῶ, καθῆστε...» τοῦ λέω. Κι' ἔπειτα πατάω τὸ κουμπὶ... «Υστερ' ἀπὸ τρία λεπτά τῆς ὥρας, ὁ δχληρὸς ἐπισκέπτης ἀρχίζει νὰ ιδρώνῃ, νὰ ξεφυσάῃ καὶ τέλος σηκώνεται καὶ φεύγει μιὰ ώρα ἀρχήτερα...

» Ή γυναῖκα μου, ἀκούγοντας αὐτὲς τὶς πονηρίες τοῦ ἔφευρέτη ἔσκαγε ἀπὸ τὰ γέλια. Ἀπὸ τὸ σαλόνι κατόπιν περάσαμε στὴν τραπεζαρία. Τὸ φῶς ἐκεῖ πέρα ἦταν γλυκὸ, ἀναπαυτικὸ, δνειρῶδες... Καὶ κανένα ἔπιπλο! Στὴ μέση μένον ἔνα τραπέζι μὲ τέσσερις καρέκλες. Ὁ ἀρχιτέκτονας πάτησε πάλι ἔνα κουμπὶ καὶ τὸ τραπέζι χάθηκε ξαφνικὰ μέσα στὸ πάτωμα: «Πάει στὴ κουζίνα...» μᾶς ἔξήγησε. «Μήπως ύπάρχει φόβος νὰ πάνε κ' οἱ καλεσμένοι;...» τὸν ρωτήσαμε τότε ἀνήσυχοι. «Οχι!...» μᾶς ἀπάντησε. «Ἡ καρέκλες εἶνε βιδωμένες, πῶς νὰ σας πῶ, στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου. Φτάνει νὰ μὴν πέση κανεὶς ἀπ' τὴν καρέκλα...»

» Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, τὸ τραπέζι είχε γυρίσει ἀπὸ τὴν κουζίνα μ' ἔνα σωρὸ ἐκλεκτὰ φαγητά. Ἡ γυναῖκα μου τότε θέλησε νὰ δῇ τὴν κουζίνα καὶ κατεβήκαμε σ' αὐτήν. Ἡ ταν κάτασπρη, καθαρὴ καὶ κρύα σὰν χειρουργικὴ αἰθουσα.

— Μὲ τὸ ἡλεκτρικό, μόνο μὲ τὸ ἡλεκτρικὸ μπορεῖτε νὰ κάνετε δ, τι θέλετε, μᾶς ἔξήγησε δ ἔφευρέτης. Τὰ πάντα μὲ τὸ ἡλεκτρικό. Τὸ βραστό, τὸ κοκκινιστό, τὰ τηγανητά... Ακόμη καὶ τὸ «ἡλεκτρικὸ κοτόπουλο»!...

— Δηλαδή; ἀπόρησε ἡ γυναῖκα μου, ποὺ εἶνε μιὰ πρώτης τάξεως μαγείρισσα.

— Θὰ σᾶς ἔξηγήσω... τὴν καθησύχασε δ ἔφευρέτης. Ξέρετε; Μόνο μ' αὐτὴ τὴν μοντέρνα κουζίνα μπορεῖτε νὰ κάνετε τὸ «ἡλεκτρικὸ κοτόπουλο». Παίρνετε λοιπὸν ἔνα τρυφερὸ καὶ παχὺ ζωντανὸ κοτόπουλο καὶ τὸ βάζετε μέσα σ' χύτο τὸ μηχάνημα. Κατόπιν τοῦ ζένετε ἐκεῖ τὰ πόδια σ' αὐτὰ τὰ καλώδια καὶ σηκώνετε αὐτὸν ἔδω τὸ μοχλό. Πρὶν περάσῃ ἔνα δευτερόλεπτο, τὸ κοτόπουλό σας ἔχει κεραυνοβοληθῆ ἀπὸ τὸ ισχυρὸ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα... Καθὼς βλέπετε, εἶνε ἀπλὸ, γρήγορο, πρακτικὸ, οἰκονομικό... «Ο, τι τὸ πιὸ μωντέρνο!...

— Εἶνε δηλαδὴ ἔνα εἶδος ἡλεκτρικῆς καρέκλας γιὰ τὰ πουλερικά... παρατήρησα.

— Ακριθῶς! ἔκανε δ ἀλλος. ἐφέρεσις ἀμερικανική!...

» Απὸ θαῦμα σὲ θαῦμα, λοιπὸν, δ ἀρχιτέκτονας μᾶς πῆγε καὶ στὴν κρεβατοκάμαρα. Τὸ ξύλο καὶ τὰ ύφασματα εἶχαν καταργηθῆ ἐκεῖ πέρα. Δὲν βλέπεις τίποτε ἀλλο, παρὰ κρύσταλλα, μέταλλα καὶ πετσιά.

— Κ' ἡ θέρμανσις; ρωτήσαμε ἐκπληκτοί.

— Δὲν τὴν βλέπει κανεὶς, ἀλλὰ τὴν αἰσθάνεται... μᾶς ἔξήγησε χαμογελῶντας δ ἔφευρέτης. Ακουμπῆστε τὸ χέρι σας στὸν τοῖχο...

» Αλήθεια, δ τοῖχος ἦταν θερμὸς κι' ἔδινε σ' δλο τὸν κοιτῶνα μιὰ γλυκειὰ ζεστασιά, ἀπὸ τὶς πιὸ δημοφέρες.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 54)

‘Αρπάξαμε γρήγορα ἀπὸ μιὰ βαλίτσα, κι' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι!...

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 15)

— Τὸ ηλεκτρικὸ περνάει κὶ ἀπὸ τὰ σίδερα τοῦ κρεβενα-
τοῦ... πρόσθεσε ὁ ἀρχιτέκτονας.

»Δίπλα ἀπὸ τὸν κοιτῶνα ἦταν τὸ «μπουντουάρ».

— Ἡ κυρία μπορεῖ νὰ ντυθῇ καὶ νὰ γυδυθῇ χωρὶς τὴ βο-
ήθεια καμμιᾶς καμαριέρας... μας ἔξήγησε πάλι.

— Πῶς; ἔκανε ἡ γυναῖκα μου;

— Περάστε μέσα καὶ θὰ δῆτε... Ὁραῖα. Ἀνεβῆτε τώρα
ἔκει ἐπάνω. Θαυμάσια. Πατήστε αὐτὸ τὸ κουμπί... Βλέπετε;

»Μόλις πάτησε τὸ κουμπί ἡ γυναῖκα μου τυλίχθηκε ἀπὸ
ἕνα ἀκίνδυνο ηλεκτρικὸ ρεῦμα καὶ τὸ φόρεμά της, αὐτο-
μάτως, ἔπεσε στὰ πόδια της. Ἔγὼ ἔκλεισα θυμωμένος τὴν
πόρτα κὶ ἄφησα ἀπ' ἔξω τὸν ἀρχιτέκτονα ποὺ γελοῦσε
σὰν βλάκας μ' αὐτὸ τὸ ἄνοστο ἀστεῖο του...»

— Αὐτὸ τὸ περιστατικὸ θὰ σᾶς ἀπογοήτευσε... παρατή-
ρησα.

— Κάθε ἄλλο! φώναξε ὁ Μπαρμπαροῦ. Τὸ ξεχάσαμε
γρήγορα... Εἴμαστε τόσο ἐνθουσιασμένοι, ώστε ἀγοράσαμε
ἀμέσως τὸ ηλεκτρικὸ σπίτι... Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦταν σω-
στὸς παράδεισος! Χαιρόσουν νὰ κάθεσαι ἔκει μέσα.

»Ἐτσι, γιὰ μερικούς μῆνες, ὅλα πηγαίναν μιὰ χαρά.
Φαντασθῆτε ὅτι δὲν εἶχαμε οὕτε ἔναν ὑπηρέτη. Οἱ ὑπηρέτες
μας κ' ἡ καμαριέρες ἦσαν τὰ ηλεκτρικὰ κουμπιά. Τὶ κα-
θαριότης, τί ὑγεία! Ἡ γυναῖκα μου ἦταν κατενθουσια-
σμένη. «Οσο γιὰ τοὺς φίλους μας, ὅλοι τους μᾶς μακά-
ριζαν!..

»Μὰ μιὰ ὥμορφη ἡμέρα — ὥμορφη δὲ λόγος τὸ λέει — ἄρ-
χισαν ἡ ἀναποδιές. Στὴν ἄρχῃ μικροπράγματα: ἐνώσεις,
θραχυκυκλώματα... Πατοῦσα ἕνα κουμπί γιὰ νὰ πάρω τὴν
ἐφημερίδα καὶ δεχόμουν στὸ πρόσωπο μιὰ σαπουνάδα. «Η-
θελα τὸ πρόγευμα κὶ ἄρχιζε νὰ παίζη τὸ γραμμόφωνο.
«Σχημάτιζα» ἔναν ἀριθμὸ στὸ αὐτόματο τηλέφωνο κὶ ἀνοι-
γε τὸ «ντούς»... Βέβαια, γελάτε, γιατὶ δὲν σᾶς εἶπα τὰ
χειρότερα...

»Ἐνα δράδυ σηκώθηκε δυνατὸς ἀέρας. «Θύελλα!...» ἔγρα-
φε τὸ μετεωρολογικὸ δελτίο. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν «κεκορε-
σμένη» ἀπὸ ηλεκτρισμό. Ἡ γυναῖκα μου ἀρχισε ν' ἀνησυχῇ.
Τὰ κουμπιά τοῦ σπιτιοῦ μας εἶχαν... τρελλαθῆ, ἔκαναν ὅ,τι
κῆθελαν. Καὶ ξαφνικά ἦρθε ἡ καταστροφή! Μὲ τὴν πρώτη ἀ-
στραπὴ, δὲ κεραυνὸς ἔσκασε μέσα στὴν κουζίνα. Ἐμεῖς, τρο-
μοκρατηθήκαμε. Ἀρπάξαμε γρήγορα ἀπὸ μιὰ θαλίτσα κὶ
ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι... Μόλις προφθάσαμε ἄλλωστε νὰ θυοῦμε,
γιατὶ ἔνας δεύτερος κεραυνὸς ἔσκασε στὸ χώλ... Σὲ λίγο
τὸ ηλεκτρικὸ μας σπίτι ἄρπαξε φωτιά καὶ κάηκε...»

«Ομολογῶ ὅτι δὲν εἶχα καμμιὰ διάθεσι νὰ γελάσω.

— Βλέπεις; μοῦ ἔκανε τότε δὲν Μπαρμπαροῦ. Νὰ, γιατὶ
ξαναγύρισα στὸ τζάκι καὶ στὰ τρίφωτα... Τὸ μοντέρνο «κομ-
φόρ» σοῦ τὸ χαρίζω!...

— Εύχαριστῶ πολὺ, ἀς μένη!... ἔκανα τρομοκρατημένος.
Δὲν συμπαθῶ τοὺς κεραυνούς.

Κι' ἀπὸ τότε, θλέπω πάντα μ' ἔνα ὑπόπτο μάτι κάθε
σπίτι μὲ μοντέρνα ηλεκτρικὰ εἰδῆ καὶ μὲ μοντέρνο «κομ-
φόρ»!...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

«Ἀντρέα μου,

Σὲ σένα ποὺ μὲ ζέρεις, ποὺ ζέρεις τὸν χαρακτῆρα μου δο Κανένας
ἄλλος, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σοῦ γράψω, πρὶν θέσω δὲν ιδιος τέρμα
στὴ ζωὴ μου, γιατὶ είμαι βέβαιος ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσῃς.

«Οτι καὶ ἀν σοῦ πῶ εἶνε ἀδύνατο νὰ φαντασθῆς μὲ πόση δύναμι, μὲ
πόσο πάθος, μὲ πόση τρέλλα, ἀγάπησα τὴ γυναῖκα μου. Δὲν ζόδσα παρά
μόνον γι' αὐτήν, ὅπως ἄλλωστε τὸ ἀποδείχνω μὲ τὸν θάνατό μου. Τρεῖς
δλόκληρος μῆνες ἔζησα μίαν εὔτυχία ποὺ μοῦ φαίνεται πώς κανεὶς ἄλλος
ἄνθρωπος δὲν θὰ ζήσῃ σὰν κι' ἔμε. Γιὰ τίποτε δὲν μ' ἔμελλε, οὔτε γιὰ
τὰ δυσμενῆ σχόλια τῆς κοινωνίας ποὺ τὰ ἐμάντευα, οὔτε γιὰ τὴν ψυχρό-
τητα τῶν φίλων μου, οὔτε καὶ γι' αὐτήν ἀκόμη τὴν ἐργασία μου, ποὺ τὴν
εἶχα ἀρκετά παραμελήσει. Καὶ ἡ εὔτυχία μου δὲν εἶχε κανένα σύννεφο,
δὲν εἶχε κανένα μελανὸ σημάδι, γιατὶ ήμουν βέβαιος ὅτι καὶ ἡ Ντολο-
ρές μὲ ἀγαποῦσε δύος τὴν ἀγαποῦσα κι' ἔγω.

«Ταν μοῦ συνέθη τὸ ἀτύχημα ποὺ ζέρεις, σκέφτηκα καὶ τότε ν' αὐ-
τοκτονήσω. Καὶ δταν ξανάρθε καὶ ἔπεσε στὰ πόδια μου κλαγοντας καὶ
παρακαλῶντας μὲ νὰ τὴν πάρω πίσω, θρήκα τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῶ.

Αὐτὸ δταν ὅλο. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἔκεινη ἔνοιωσα πώς δὲν μποροῦσα πειὰ
νὰ ζήσω...

Δὲν σοῦ ἔκρυψα τίποτε «Ἀντρέα καὶ ἀν ἀγαπᾶς τὸν φίλο σου, είμαι βέ-
βαιος ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσῃς».

Κ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)

τυρύσαμε, σὲ ἀπόστασι ἐκατὸ περίου μέτρων ἀπὸ μᾶς,
μερικοὺς βράχους μὲ δέντρα ἀνάμεσά τους.

Βρισκόμουν λίγο παράμερα ἀπ' τοὺς συντρόφους μου.
Βλέποντας ἔξαφνα ἕνα μέρος ἀπ' τὸ ὅποιο ἦταν εὔκολο
νὰ σκαρφαλώσω στοὺς βράχους, τράβηξα ἔκει κι' ἔπειτα
ἀπὸ μιὰ στιγμὴ βρισκόμουν ἐπάνω. Ἀπ' αὐτὸ τὸ παρατη-
ρητήριο μποροῦσα νὰ βλέπω ὅλη τὴν περιοχὴ γύρω μου.

Κι' ἔξαφνα διέκρινα κάτι ποὺ σάλευε μέσα σ' ἔνα σύ-
δεντρο. Ἡταν ἡ ούρα τοῦ λιονταριοῦ ποὺ ἀναζητοῦσα.
Ἀπὸ τὴ σάσι του ἔδειχνε πώς ἦταν ἔτοιμο νὰ δριμήσῃ κα-
τὰ τῶν συντρόφων μου, οἱ ὅποιοι βρισκόντουσαν σὲ δέκα
μέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σύδεντρο, δπου ἦταν κρυμμένο
τὸ θηρίο.

— Προσέχετε! τοὺς φώναξα.

Συγχρόνως ἔνα μούγκρισμα τρομερὸ ξέσχισε τὸν ἀέρα
καὶ τὸ θηρίο πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸ σύδεντρο.

«Ο Χάρρυ, ξαφνιασμένος, γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς ἐ-
μένα, ἔπειτα κύτταξε μπροστά του καὶ σήκωσε τὸ ὅπλο του.

Μὰ ἔγω τὸν πρόλαβα καὶ πυροβόλησα πρῶτος. Ἡ σφαῖ-
ρα χτύπησε τὸ λιοντάρι ἀνάμεσα στὰ πλευρά, σὲ δυὸ μέ-
τρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Χάρρυ, μὰ δὲν ἔφτασε γιὰ νὰ τὸ
ρίξῃ κάτω.

«Ἐνας ιθαγενής στεκόταν πλάι στὸν Χάρρυ. Βλέποντας
τὸ λιοντάρι, ἀρχίσε νὰ τρέχῃ γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ του καὶ
τότε τὸ θηρίο, περιφρονῶντας τὸν ἀκίνητο φίλο μου, ὀρμή-
σε ξοπίσω του...»

Σ' αὐτὸ δρεῖλει δὲν Χάρρυ τὴν σωτηρία του. «Ἐτσι μπό-
ρεσε νὰ πυροβολήσῃ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ λιοντάρι περνοῦσε
πλάι του. Ἡ σφαῖρα χτύπησε ἔξι ἐγγυτάτης ἀποστάσεως
τὸ θηρίο, τὸ ὅπλο σωριάστηκε κάτω ἀναπηδῶντας σπα-
σμωδικὰ καὶ μουγκρίζοντας σὰν δαίμονας.

Πυροβόλησα κατόπιν κι' ἔγω γιὰ δεύτερη φορά κ' ἐ-
σφαῖρα μου τοῦ συνέτριψε τὴ σπονδυλικὴ στήλη. Αὐτὴ δη-
ταν ἡ χαριστικὴ βολή...»

Σ. Τ. ΣΤΟΝΕΧΑΜ

ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΡΕΛΛΟΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 15)

νὰ κάνω;

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, κυρία μου! Δὲν είνε τίποτε. «Ἔχει
μιὰ ἔμμονη ἰδέα, ποὺ δρεῖλεται σὲ ὑπερκόπωσι...» Ἡ μᾶλ-
λον ἔχει μιὰ ἐπαγγελματικὴ ὑπερευασθησία. Θὰ ἦταν σω-
στὸν ἀποκαλέσουμε τὴν πάθησί του «έρευνομανία». Αὐτὴ
ἡ πάθησις δὲν ὑπῆρχε ὡς σήμερα. Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ
μὲ δικαία ὑπερηφάνεια, δητι είμαι δὲν πρῶτος ποὺ τὴν ἀνα-
κόλυψα.

Δὲν μπόρεσα νὰ ἀκούσω περισσότερο. «Ἡταν περιττὸ
νὰ φωνάξω, νὰ διαμαρτυρηθῶ. Γιατὶ αὐτὸ θὰ τοὺς ἔκανε
νὰ πιστέψουν δητι ἡ τρέλλα μου μεγαλώνει δλοένα.

Βρίσκομαι δεκαπέντε χρόνια κλεισμένος σ' αὐτὸ τὸ φρε-
νοκομεῖο. «Εξακολουθῶ νὰ κρατάω σημειώσεις. Είμαι πο-
λὺ γαλήνιος. Θὰ βγῶ βέβαια κάποια μέρα ἀπὸ δῶ καὶ
τότε θ' ἀποδείξω δητι οἱ τρέλλοι δὲν είνε τρέλλοι...»

ΦΙΚΡΕΤ ΑΝΤΕΛ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΑΝ ΤΟ ΑΡΟΜΟ ΤΟΥΣ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΙΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 9)

λοι της, δηλώνοντάς της δητι ἔκει πέρα ἡ ζωὴ είνε πολὺ¹
σκληρή κι' δητι ἵσως τὴν τσάκιζαν οἱ ἐλώδεις πυρετοὶ καὶ τὸ
φοβερὸ κλῖμα τῆς μαύρης ἡπείρου. Μὴ ξέροντας πειὰ πῶς
νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της, σκέφθηκε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν
ὥμορφη φωνή της. «Ἐμαθε λοιπὸν χαθάγια, πῆρε ὡς πα-
ρεναίρη της τὸν κ. Χρῆστο Μνηματίδη κι' ἔκανε μιὰ θριαμ-
βευτικὴ ἐμφάνιση στὴ «Μάντρα» τοῦ Αττίκη. «Ἐπειτα